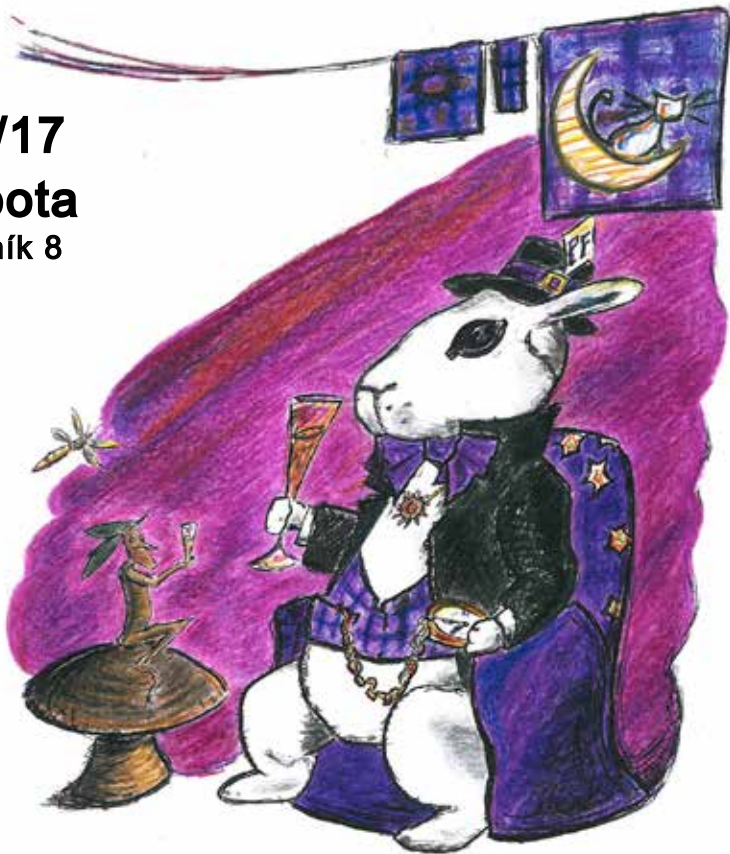

Divadelní Kojedčák

aneb Prosím tě, řekni mi, co na tom Divadelním Kojedčákově máš. – Já ti to řeknu, a ty začneš chlastat taky.

04/17
sobota
ročník 8

...u čeho si dáte dvojku zítra

11.00 / Dramkrou Opava - NA RETURNU STÁL

15.00 / Slavnostní vyhlášení výsledků a ukončení 25. ročníku

BÁSEŇ NA OSLAVU DK

Ján Kollár: Slávy Koječák

*Aj, zde leží Koječák ten, před okem mým slzy ronícím,
někdy kolébka, nyní talentu mého rakev.*

*Stůj ruko! posvátná místa jsou, kamkoli píšeš,
k obloze, Kojetína synu, vynes se vyvýše pohled,
neb raději k velikému přichyl tomu tam se Koječákovi,
jenž vzdoruje zhoubným až dosaváde časům.*

*Však času ten horší je novinář, jenž berlu železnou
v těchto krajích na tvou, Koječáku, šiji chopil.*

*Horší nežli divé války, hromů, ohně divější,
zaslepenec na své když bláboly v tisku kydá.*

CITÁT DNE

*“Dneska je venku krásně, to si
sednu v hospodě k oknu.”*

Vladimír Vymětal

NAJDI PĚT ROZDÍLŮ

ÚDOVNÍK DIVADELNÍHO KOJEČÁKA

Milí divadelní Koječáci,

protože třetí den se obvykle očekává krize, tak jsme si rovnou nalili čistého vína, abychom předešli případným propadům v kvalitě článků. Jako první se v redakci objevil mladý Tabara, který letos odmítl účast v gymnaziální sekci Koječáka s tím, že přenechává místo nové a mladší krvi, přičemž dobře věděl, že tady žádná nová a mladší krev není. Takže přišel do redakce a začal nám vykládat, že kvůli škole a práci nemá vůbec čas na Koječáka a povídal nám o tom tak dlouho, že jsme taky vůbec časově nestíhali psát články do Koječáka, jak jsme se nemohli soustředit.

V poledních hodinách Svača usoudila, že bychom se taky mohli najíst, abychom měli sílu produkovat další čísla časopisu, a zeptala se nás, jak to vidíme s obědem. Asi se ve svém úsudku nepletla, protože Šíra odpověděl: “No, já bych dneska chtěl jít na oběd.” Chtěli jsme s sebou vzít i Petru Richter Kohutovou, ale dozvěděli jsme se, že jela na hřbitov do Střílek, kam se hrozně chtěla jet podívat už loni, ale stoupla si na špatnou autobusovou zastávku na opačném konci a v rozhodnou chvíli nestihla přeběhnout náměstí, takže nakonec nejela nikam. Ale letos se jí tedy podařilo vychytat transport hromadnou dopravou na hřbitov a dokonce tam asi načerpala nějakou inspiraci, protože se vrátila s moc pěkným sonetem pro Koječáka. Svača ale nedokázala hodnotu hřbitova ve Střílkách docenit a řekla: “Však jsme té Petře mohli dát klíče od našeho židovského hřbitova a nemusela nikam jezdit.”

Dopoledne se ještě stalo to, že pan hasič Baďura šel do zákulisí zkontrolovat soubor ze Zlína hrající Vinnetoua, jestli tam náhodou nedělají, co nemají. Když se vrátil ze zákulisí, tak se tvářil docela pohoršeně, až jsme si začali představovat, co tam asi mohl vidět. Potom jsme slyšeli, jak utrousil: “Nevím, co je to za indiány, když ani nemají otevřené oheň.”

Odpoledne se všude po Sokolovně ozýval smích stréca Milana, před kterým se nedá nikde schovat, ani v sále na představení. Jednou se směje v kužárně, podruhé ve vestibulu, potřetí na balkóně. Jenom, co utečete z balkónu do vestibulu, stréc Milan se přemístí a směje se u Svači v kanceláři, což se nese ozvěnou po celém přízemí. K večeru nám zlatá Lenka Blažková Šípková přinesla – jako již tradičně – klobásu, o které jsme toho v loňských ročnících napsali tolik, že už si v životě nezapamatujeme, jak se ta uzenina správně jmenuje. Ale rozhodně už v životě nezapomeneme, jak ten salám vypadal a chutnal.

Večer po představení si ještě stréc Milan šel umýt nohy, a protože se nevyzná v drogerijních přípravcích, tak si ty nohy umyl kondicionérem na vlasy.

REFLEKTOR 1

aneb Včera jsme viděli

Vinnetou Divadlo scéna Zlín

Autor: Karl May, Konrád Popel

Režie: Konrád Popel

Příběh plný zvratů, rasové nenávisti, nespravedlnosti, ale také naděje, odvahy a pravého přátelství. Těmito slovy by se dala popsat tato divadelní hra. Vinnetou je opravdu poutavý příběh, nejen pro starší generace. Díky vtípnému zpracování představení pobavilo rozsáhlou škálu diváků. Bavily se nejen děti, ale i paní učitelky. Dovoluji si říct, že je opravdu málo lidí, kteří neznají příběh o odvážném Old Shatterhandovi a mladém Vinnetouovi. Ale pro tu hrstku, která ještě neobjevila kouzlo nespoutaného bělocha a čestného indiána, se pokusím tento příběh co nejlépe přiblížit.

Mladý muž dostane od jednoho z nejlepších výrobců zbraní nabídku, že může pracovat jako zeměměřič. Nejdříve ale musí projít testem. Muž zkouškou projde a může se tedy stát opravdovým zeměměřičem, a tím se z něj stává "greenhorn" neboli zelenáč. Někdo ho tedy musí zaučit. Proto k sobě mladý muž dostane trochu bláznivého Sama Hawkense. Ten ho učí všemu, co už zná. Například jak ulovit bizona, jak zacházet s lasem, jak stopovat, ale také chytrosti a vyzrálosti. Mladík se učí velmi rychle a díky svým dovednostem, ale především díky své ráně pěstí, kterou dokáže složit silného chlapa, získává přezdívku, pod kterou ho budou znát všichni: Old Shatterhand neboli „Drtící ruka“. Když jednoho dne zaútočí medvěd grizzly na Rattlera, vedoucího tábora, kde Old Shatterhand dělá zeměměřiče, všichni ze strachu utečou a jediný, kdo přijde na pomoc i přes velké rozepře mezi nimi, je Old Shatterhand. Grizzlyho zabije a získá velký obdiv od Klekí-petra, který patřil do indiánského kmenu i přesto, že byl bílý. Toho ale zabije Rattler, který s sebou při útěku vezme jako rukojmí Vinnetoua, kterého poté vymění s krvelačným indiánským kmenem za svou bezpečnost. Old Shatterhand se vydá Vinnetoua hledat, protože slíbil umírajícímu Klekí-petrovi, že se postará, aby dobré vztahy mezi bílými a indiány zůstaly i po jeho smrti. Old Shatterhand Vinnetoua najde a osvobodí ho, Vinnetou si ale nevšimne, kdo ho osvobodil a bere to jako boží pomoc. Vinnetou však pořád obviňuje Old Shatterhanda z vraždy Klekí-petra, a to i přesto, že viděl pravého vraha. Když Old Shatterhand narazí na Apače, ti ho bez slitování uvězní a chtějí ho zabít z pomsty za Klekí-petra. V táboře se do Old Shatterhanda zamiluje Vinnetouova sestra Nšo-či. Old Shatterhand chce Vinnetouovi říct, jak

to vše bylo, ten ho ale uvidí až v osudný den, kdy má dojít k jejich souboji na život a na smrt. Old Shatterhand vyhraje a Vinnetouovi daruje život. Díky tomuto gestu a vysvětlení, kdo Vinnetoua zachránil, se z nich stávají přátelé. Nšo-či Old Shatterhanda miluje a chce, aby miloval i on ji. Proto jí Vinnetou nabídne, že může jet studovat tam, odkud Old Shatterhand pochází. Musí však něčím zaplatit cestu. Proto se vydají do zlatého dolu, kde je ale překvapí Rattler, dychtící po zlatě, a zabije Nšo-či. Old Shatterhand ho tedy vyzve na souboj, ve kterém ho zabije. Vinnetou a Old Shatterhand se sklání nad umírající Nšo-či a poslouchají její poslední slova. A tehdy se z Vinnetoua a Old Shatterhanda stávají „pokrevní bratři“.

Velice poutavý příběh a díky písničkám, které dotvářely atmosféru, i nezapomenutelný. Nesmíme ale zapomenout na úžasné herecké výkony, které snad nemohly být lepší. Bylo to velice vtipně pojaté a to je velké plus, jak už to bývá v každé divadelní hře tohoto typu. Co víc k tomu říct? Vinnetou je nezapomenutelná klasika, která bude mít vždy v mnoha srdcích místo.

Kateřina Halenková

KOLOKVIUM

s herci po představení

Miroslav Černý

Jak se vám u nás hrálo?

Báječně. Hráli jsme to dvakrát, takže jsme si to mohli pěkně vyzdobit, takže druhé představení bylo úplně světový.

Jak se vám líbilo publikum?

Bylo dobrý. Obě dvě byly vynikající a pozorný. Není to jednoduché udržet jejich pozornost, protože je to dobrodružná látka, která těmto mladým studentům už tolik neříká, nebo si to aspoň myslím. Ale i tak na to koukali a zážitek je dobrý.

Podobu této hry jste si vytvořili sami?

Ano. Je to vyloženě dramatizace toho románu a takto jak je to zpracované tak je to přímo pro nás. Ona samotná kniha není tak dobrodružná jak ho známe z prvního filmového zpracování.

Jak dlouho toto představení hraje? A je složení herců stále stejné nebo se změnilo?

Hrajeme to asi 3 roky už. Ale obsazení se párkrát promíchalo, ale přesto jsme stále ustáleni.

Kdyby vám někdo zkritizoval tuto hru, byli byste ji ochotni zásadně

změnit, nebo dokonce celou předělat?

No, změnit si myslím, že v této fázi razantně ne. Myslím, že kritiku přijmeme, protože bývá plodná, ale že bychom nenechali kámen na kameni to ne.

U nás v Kojetíně jste hráli poprvé?

Ne. Jenom já osobně jsem tu po čtvrté.

Vracíte se rádi?

Rozhodně ano. (smích)

Zůstanete tu i na pokračování Divadelního Kojetína?

Bohužel ne, tedy alespoň já. Ale jinak si jdeme teď každý svým směrem. Každopádně je vždy fajn nasávat tu atmosféru, ale bohužel to nejde.

KOLOKVIUM

s diváky po představení

Martina Ztratilová

Jak se ti líbilo představení?

Jo je to hezký, úplně jak podle toho filmu.

Jaký herecký výkon se ti nejvíce líbil?

Ten Old Shatterhand jak spolupracoval s tím Hawkensenem bylo to takové vtipné.

Chodíte se školou na taková divadelní představení často?

Ano

Půjdeš ještě na jiné divadelní vystoupení Divadelního Koječáku?

Netuším.

Petr Dynžik

Jak se ti líbilo dnešní představení?

Bylo to velmi úžasné, takové realistické a úžasné načasované.

Co se ti na představení nejvíce líbilo?

Nejvíce se mi líbilo herecké obsazení a to, že tam nebyly žádné dlouhé mezery. Sehrané opravdu podle skutečnosti.

Jaký herecký výkon se ti nejvíce líbil?

Hlavní hrdina Old Shatterhand.

Chodíte se školou na taková divadelní představení často?

Chodíme tak 2x za školní rok. Což kulturně bohatě postačí.

Aneta Vavrysová

Jak se ti líbilo dnešní představení?

A jo, celkem jo.

Co se ti na představení nejvíce líbilo?

Že to dobře hráli.

Jaký herecký výkon se ti nejvíce líbil?

Nevím jak se jmenoval, Toho modrého v košili.

Chodíte se školou na taková divadelní představení často?

Jo celkem jo.

Půjdeš ještě na jiné divadelní vystoupení Divadelního Koječáku?

Když půjdeme se školou, tak určitě.

Aneta Segyňová

Jak se ti líbilo dnešní představení?

Bylo to zajímavé, protože jsem Vinnetoua nikdy neviděla.

Co se ti na představení nejvíce líbilo?

Ta scéna s tou vodou.

Jaký herecký výkon se ti nejvíce líbil?

Ten Old Shatterhand, protože tam byl a nejvíc, a taky ten s tím smíchem.

Chodíte se školou na taková divadelní představení často?

Jo. Na každý skoro

Půjdeš ještě na jiné divadelní vystoupení Divadelního Koječáku?

Ano.

BLONDÝNIN REFLEKTOR aneb Včera jsme viděli

Když se zhasne

Hanácká scéna Kojetín

Autor: Michaela Doleželová, Roman Vencel

Režie: Josef Vrána

Ahojky cukroušci moji (mucq). Dneska si řekneme něco o krutopřísné komedii „Když se zhasne“. Ale nebojte se šmudlíci, není to žádný příběh se strašidylkama a ani zdaleka to není nic strašidelnějšího než špatně namalovaná rtěnka, takže bych se vůbec nebála. No, nebudeme ale předbíhat! Pěkně vám řeknu, co se tam stalo. Takže se pohodlně usaďte a pozorně čtete ňufácci.

Každý má kamarády, že? A tyto dva páry nejsou žádnou výjimečkou. Imelda

a Nina jsou nejlepší kamarádky, Artur a Trevor jsou nejlepší přátelé. Na tom není nic tak divného, co? Ale to jsme teprve na začátku, zlatíčka, bude to ještě zajímavější, než si myslíte. Imelda má za manžela Artura a Nina zase Trevora. Jenomže jednoho dne Nina zavolá Imeldě, že s ní potřebuje nutně mluvit, a i přesto, že byste to nečekali, Trevor zavolá zase Arturovi a chce to samé. To je nám ale náhodička, co, broučinci? Když se konečně potkají, jak Imelda s Ninou, tak Artur s Trevorem, konečně se všichni dozvíme, o co jde. Oba se totiž chtějí rozvést, teď tedy myslím Ninu a Trevora, jenže je v tom malý háčiček. Mají předmanželskou smlouvu. A pokud jeden z nich podá návrh na rozvod, bude mít, jak se u nás doma říká, holou prdelku. A tak vymysleli, že pokud je nachytají při nevěře, vše tím vyhrájí. Jenže, jak to udělat? Ani jeden druhého nepodvádí a ani nechtějí začínat. Tak museli požádat své přátele, aby jim s tím pomohli. To byl důvod, proč se chtěli potkat. Neuvěříte tomu, ale opravdu jim to vyšlo, tedy přemluvit své kamarády, aby to udělali. Ale Imeldu i Artura tížilo jejich svědomíčko a tak si to řekli, no není to roztomilé? Když však přišli na vánoční večírek, ať se snažili, jak chtěli, pořád se ani jeden nechytíl na háček. No, a protože Artur je slabší povahy, takovej broučinek malej, tak si dal na kuráž trošku toho punčíku. Co vám budu povídat, že? Když to Imelda viděla, ještě se držela, ale jakmile si začali dělat vtípky z její práce, mimochodem, Imelda je vážená věštkyně, tak to konečně řekla. Ano, je to tak, řekla, o co Nině šlo. Jak to Artur uslyšel, neudržel se a bylo to venku. Všichni už věděli všecičko. Ale aby toho nebylo málo, že to, vy moje koťátka, neuhádnete? Trevor byl GAY! No čekali byste to? A zamiloval se do Artura, ale toho si domů odvedla Imelda a chudáka Trevora Nina vyhnala pryč z domu. A tak to všechno skončilo.

Tak, milácci, co na to říkáte? Já bych to teda zažít nechtěla. Tak dlouho se otravovat s jedním chlapem a pak zjistit, že je gay? Ježkovi očička, to nechce zažít žádná ženská, ne? Co vám budu dál povídat, už jsem vše řekla, bobánci. Pac a pusu (mucq).

REFLEKTOR 3

aneb Včera jsme viděli

Revizor

O. s. Za dveřmi Náměšť na Hané

Autor: Nikolaj Vasiljevič Gogol

Režie: Radka Poučová

Z Náměště přijel Revizor. V poctivě dopracovaných kostýmech ruského venkova z 19. století přijel Revizor s puncem tak trochu muzeálního kousku. Bez ambice o aktuální interpretaci, spíše se snahou o co nejvěrnější zpodobení Ruska Gogolových časů. Ač ve scéně s pohyblivými paravány, které

umožňují bleskovou a elegantní přestavbu jednotlivých dějství. Přijel ovšem Revizor (myšleno stále inscenací) veskrze milý a sympatický. Přijel Revizor s nasazením a vervou. I s jemnou nadsázkou a hravostí, kterou tato hra vyžaduje. Ach, ta chlapecká síla souboru. To nemá každý amatérský soubor. Vivat. Zvláště hejtman vládne tomu pevnou rukou. V první scéně, když se hejtman a jeho bláznivá městská kompanie dozví o příjezdu revizora, se radujeme z toho, jak umí herci souboru existovat na jevišti. Postupem času naše nadšení slábně, motor a plyn inscenace už nemá takové kontury, tah ani hereckou nápaditost jako v úvodu. Trochu ztratí na grotesknosti, trochu na schopnosti pointovat detaily dialogů. Ode všeho trochu je náhle méně... A kdo je vlastně Chlestakov? Kdo je Chlestakov dnes? Jak dosáhnout toho, aby ta postava falešného revizora měla vývoj? Proměny. Aby nepůsobila v celé hře jako neměnný monolit, který velmi brzy, vzápětí, zjistí, že ze záměny mu plynou jen a jen výhody, a pak jich využívá, více méně beze strachu, že by se to mohlo provalit, vymknout z rukou... Aby ta postava reagovala na všechno jako na situace zcela nové, pro něj nečekané. Aby byla vždy nucena zhodnotit okolí a pak z toho získat body sama pro sebe? Povídali jsme si se souborem o postavě Chlestakova. O tom, jak zacházet s dialogem, který tato hra vede s divákem. Které promluvy a monology mohou být adresovány divákům? Povídali jsme si o tom, jak posilovat jednání postav v prostoru a o čem ta která situace vypovídá. Jestli stůl uprostřed není objektem, který je v některých situacích spíše překážkou, nebo vede herce ke konvenčnímu řešení. Povídání ukázalo, že náměštější jsou souborem s vůlí a chutí pracovat a rozvíjet jak dramaturgii souboru čili výběr her a témat, jimiž se zabývají, tak také herecké možnosti jednotlivých členů souboru. To je mi na něm sympatické.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM s herci po představení

Hana Škobrtalová a Viola Přichystalová
(Žena a dcera hejtmana)

Dobry den, my bychom rádi udělali rozhovor s Matkou a Dcerou, jestli můžeme.

Matka: Tak to jste si vybrali dobře, protože my jsme doopravdy dcera a matka.

Která z vás s tím divadlem přišla jako první a přivedla k němu tu druhou?

Dcera: Jako první jsem k tomu přišla já a pak jsem přitáhla mamku, protože nám chyběli dospěláci. My jsme tehdy byli ještě studenti.

Váš spolek navazuje na starší ochotnický spolek. Byli někteří vaši členové součástí ještě toho starého?

Dcera: Byli, dokonce v Revizorovi, Jirka Peša, který tady hrál soudce, tak byl ještě i v tom starém souboru. A je fakt, že jsme měli podporu i od starších členů. Například jedna maminka, taky od kolegyně, nám dělala takové to kostýmové zázemí, protože je to šikovná švadlenka. A moje mamka hrála už i jako malá...

Matka: Já jsem jako malá hrála v baletu, jakože víla no... (smích) To byl hodně široký soubor, ale pak to nějak utichlo.

Dcera: Skončil režisér.

Takže v Náměšti je to taková vaše celoměstská záležitost.

Dcera: Dá se říct, ale i z těch okolních vesnic tady máme kamarády. Všichni tady jsou tak do deseti kilometrů.

Role jste si vybrali samy nebo vám byly přiděleny?

Matka: To spíš vybírá režisérka.

Dcera: Režisérka. Matka s dcerou sice jsme, ale tady v té hře byl přece jen ten vztah jinací, než jaký spolu máme v realu. Takže je to něco takového netradičního.

Takže se takhle k sobě nechováte i mimo divadlo?

(Smích)

Dcera: Ne, to ne. Vy to možná znáte. (smích) Jakože s mamkou je to trošku jinací, ale ne tak, že bychom se... Grrrr! (předstírá vztek)

Matka: Když něco bylo, tak jsme slyšely: „Á, holky už ladíjo formu. Nechte si to až na jeviště.“ (smích)

A role vám teda sedly pěkně?

Dcera: No, bylo pro mě docela těžký tu roli uchopit. Aby to sedělo i směrem k matce i tomu otci.

Matka: No mně sedla asi trošku víc, protože jsem tam víc mluvila. Dcera má samozřejmě trochu víc času... Stráví tam čas, kde nic neříká a musí to nějak uhrát, takže já jsem na tom byla líp, ale taky jsem se s tím prala.

Dcera: Já myslím, že to mamce velice dobře sedlo. (smějí se)

Matka: Ále. (smích)

Chtěly jste si někdy stříhnout i nějakou jinou roli?

Dcera: Každá z těch mužských rolí měla něco do sebe... Ale takto o tom nepřemýšlím, jaké by to bylo hrát to a to... Člověk stejně ví, že tu roli hrát nebude. (smích)

Matka: Já nevím, nepřemýšlela jsem o tom, nenapadlo mě to, takže jste mě teď trošku zaskočili. (smích)

Máte sen, že byste si zahrály nějakou vaši oblíbenou postavu z nějaké divadelní hry?

Matka: Já ne.

Dcera: Ani já ne. My to máme tak, jakože prostě hrajeme divadlo a nemáme nějaké vysoké divadelní cíle, spíš je to takovej koníček a to je pro nás nejdůležitější.

A co obecenstvo tady v Kojetíně? Smálo se dost? Bylo to lepší nebo horší než jinde?

Matka: Obecenstvo je tu skvělé, reaguje nejvíc ze všech těch dědin... ehm... My jsme hráli i v dědinách, ne jenom zde, tak jako z těch dědin jste vy nejlepší. (smích) Jako takový nejlepší diváci, bych si tipla. (smích)

Dcera: Jo, velice pěkně reagovali, bylo to fajn.

KOLOKVIUM s diváky po představení

Manželé Lipnerovi

Jak se vám líbilo divadlo?

Nám se hodně líbilo, hlavně to, že ještě v dnešní době se lidé ve svém volném čase věnují ochotnickému divadlu.

Myslíte si, že takováto klasika má ještě v dnešní době lidem co říci?

Přestože už je to tolik let, nic se nezměnilo, lidi jsou pořád stejní, jako v době vzniku této hry.

Navštívili jste už letos Divadelní Kojetín?

Ne, jsme tady dnes poprvé.

Plánujete jít ještě na nějaká další představení?

Možná ano, zatím jsme se ještě nerozhodli.

Jaký divadelní žánr máte nejraději?

Nejraději asi komedie, takže dnes to pro nás bylo ideální.

Štulajterová Barbora

Jak se vám líbilo dnešní divadlo?

Mně se to dneska líbilo.

Viděla jste Revizora už někdy předtím?

Ano, viděla, každé zpracování má něco do sebe.

Myslíte si, že témata v této hře jsou stále aktuální?

Así ano, například korupce. Nemyslím, že zrovna tady v Kojetíně, ale na jiných místech určitě.

Plánujete jít ještě na nějaká další představení?

Přemýšlíme, že zajdeme ještě zítra na Lakomce, na to bych se určitě ráda podívala.

Jaký divadelní žánr máte nejraději?

Komedii, ta se mi zdá nejlepší.

CITÁT Z BUFETU

*Máte-li doma druhá,
které v noci vrňochá,
déte si prášek na spaní
a máte klid až do svítání.*

DŘESTANCE STRÉCA ŘÓCHALA

aneb Odborná hanácká recenze

Tož včereší divado o tym Vinetúovi bylo velice dojemny. Co se mně na tym velice lébilo, bylo to, že z normálního úředního šimla se stal dobyvatel divokého západu. Hlavní hrdina Oldšetrhénd byl zprvu úplně dobočané, že si člověk myslel, esi néni nějaké returnované. Potom se ale ukázalo, až si ho vzal do parády Sam Hókins, že v něm přece něco je. Dojeli na ten divoké západ a hned' se jali vyměřovat železnicu. Byla to velice těžká práca, protože kromě Šetrhéndu tam byli všeci napraní jak šalina do Husovic. Ale řeknu vám, že ten Šetrhénd byl velice konfliktní, protože hned', jak tam dojel, tak se dobil s tym vedócím stavby, což by mu dneska neprošlo. Ale zas

na druhó stranu si udělal u něho oko, protože ho zachránil před zežráním medveďem, což nechápu, protože je to divny, zachraňovat idiota, o kerym vím, že je blbé jak telenovela. No tož ale hned' se ukázalo, že vládne železnó rukó jako ten Óld a podle toho ho taky nazvali. Prekérka začla, když se tam dobelhal chudák jakési Kleky Petr s ústředním hrdinó Vinetóem. Petra potom zamordovali a Olda ze Samem za to měli byt umučení u kúlu. No jenomže mezi tym se do Šetrhéndu zamilovala Vinetúova ségra Nšoči a vyznala mu lásku tak, že esi je odvážné a doopravdy ju miluje, tak nesmí u teho kúlu, kde ho budó párať, ani břešknóť. Což akceptoval, ale stěně se s tym nesmířil a vynutil si u Vinetúu sóboj na život a na smrť. Chvílu se mróskali ve vodě jak kapři na sádkách a pak temu Vinetúovi dal Olda na prdel a eště mu navíc zachránil život, tym pádem vysvobodil sebe aj Sam ze spárů smrti. Od té doby fšecko frčelo jak na drátkách, Vinetú učil Šetrhéndu stopovať, kóřit dýmku míru a mezi tym stihl ten Olin aji nejaky ty techtle mechtle ze ségró Vinetúu Nšoči. Nakonec se Nšoči rozhodla, jako správná emancipovaná indiánka, že se chce Oldovi vyrovnat, aby si jí vážil jako plnohodnotné roby, a pude studovať. Tož zašla s Vinetúem do skal, kde byl schované poklad, keré chtěli použiť na její studia. Šetrhénd šel za nima, ale bylo to hóby platny, protože mu Vinetú řekl, že tam nemože, jelikož je to rodinné tajem. No ale kdo tam s něma šel, tož byl ten zmetek, keryho paradoxně Olda zachránil před zežráním medveďem. A ten zmetek odkrágrovat kvěrem chuderu Nšoči, keró pak pomstil samotné Olda. No eště než vyděchla naposledy, tož řekla, že všeckem odpóští a takovy ty řeči, kery se vedó těsně před smrtó. Nakonec to všecko dobře dopadlo, protože Vinetú aji ze Šetrhéndem se nad její mrtvoló sbratřili a přísahali si věčny přátelství navzdory rasovém rozdílu.

FUCK-UPY MODERNÍ SPOLEČNOSTI

aneb Proč není letos půlka redakce v redakci?

Předvídali jsme to už několik let a sami možná nevěřili, že ta chvíle nastane. Letos nás ale tvrdá realita dostala na kolena a jasně nám dala najevo, že Koječáka nemůžeme psát až do důchodu. Aspoň teda ne tím zběsílým tempem, kterým jsme ho psali až do loňského roku. Poslední léta jsme si v období Divadelního Kojetína div nevybrali veškerou dovolenou, upřednostňovali přítomnost na Sokolovně před společností kamarádů i rodiny, kvůli Koječákovi se hádali a někdy i rvali. Byli jsme takřka nonstop na Sokolce, přes den hledali inspiraci (nebo předstírali její hledání), do brzkých ranních hodin pak smolili pseudointelektuální články a byli jsme šťastní.

S hrdostí všem Koječákům vlastní, s láskou k této námi vybudované tradici.

Ačkoli jsme si to neuvědomovali, sami jsme stárli, a i když jsme pořád ti samí vtípálci, realita nás dnes a denně zkouší a ukazuje nám, že ať už chceme, nebo ne, tak už jsme velcí a musíme se podle toho (aspoň trochu a aspoň někdy) chovat. To tak jednou dostanete novou práci, dlouho vysněnej dream job, skočíte do něj po hlavě a rovnýma nohama zároveň a vůbec vás nenapadne, že to bude mít za následek vaši absenci na Koječákovi. To byste tu superskvělou práci přeci nikdy nevzali! A tak teď dřeťe ve dne v noci, baví vás to tak, že se vám o tom každou noc zdá, což vás dohání až před dveře toho psychologa, o kterém vám vyprávěla kamarádka (a vy jste si ťukali na čelo, k čemu tyhle blázniviny jsou), snažíte se skamarádit s novými kolegy a zjišťujete, že hledat si kamarády už není tak snadné, jako když vám bylo dvacet, protože teď už je vám skoro třicet, a navzdory těm pár šedivým vlasům, co si našly cestu z vaší hlavy, vás to všechno tak trochu děsí. A tak se stejně nakonec seberete a na divadelní přehlídku si zaskočíte aspoň na otočku, z nostalgie a z pocitu, že je to jedna z těch posledních jistot ve vašem životě.

Jedním z posledních trendů je minimalismus, a to nejen v našich skříních. Dnes je cool mít byt, ve kterém nic není, ale taky čistou hlavu. A tu si vyčistíte třeba tím, že se ze svých tzv. fuck-upů (tj. failů nebo hezky česky ...) vymluvíte. Nebo vypíšete. Naším letošním Fuck-upem s velkým F je, že jsme prošvihli Koječáka kvůli snad vyšším cílům (což si rádi namlouváme, že ano, ať už na stránkách tohoto plátku, anebo v jiných sférách našich životů). Tento článek budiž alespoň malým vysvětlením a omluvou všem zbývajícím čtenářům. Divadelní Koječák zůstane!

Klára Krěmařová

NÝĎOVO PŘESPOLNÍ OKÝNKO

Konečně jsem se dal na útěk. Městu jsem zamával, nasedl na rychlou strelu ze středu Zlína, nikoliv však ve středu, ale v pátek a vyrazil jsem. Radostně jsem se rozvrkočil při zjištění, že i z města, kde lišky dávají dobrou noc, mohu se přímým spojem dostat do tepajícího hnízda moravské Thálie Kojetína. Znervóznil jsem však hned v Otrokovicích, kdy můj vagón informoval, že dál nejede. Vagón dál nejede? Co na to říká lokomotiva? Vyběhl jsem, nasedl raději rovnou za strojvůdce, kam už se vtěsnala komunita pravidelných cestujících, a pokračoval v cestě. Kam ti lidé vlastně jedou? Přemítal jsem. Vždyť

Zlín je venkov, všechno ostatní už musí být vyhnanství. Udiven touto divností jsem s vlakem opět rozjel vstříc nekonečným dálkám a mně zazvonil telefon. Volala moje dcera. Divadelní.

- Tak co, strýčku. Ještě vás nepřestalo bavit klimbat na nudném venkově?
- Dcero, Zlín není venkov. Občas se tu něco děje. Tu a tam někdo ztratí dítě, manželku v nákupním centru nebo peněženku. A kultura je zde převeliká.
- Aha. Nu, já točím. Mám za sebou filmování s Karlem Dobrým, deprese, únavu, menstruaci a premiéru jedné hry. Další tři zkouším. Vy jste se dal na balet?
- Proč?

- Tak co to pouštíte do světa za fota?

Ve zlínské střele směr Kojetín se probudilo pár dětí. „Už byl Hulín,“ vykřikly s hororovým děsem v očích a začaly vyskakovat z vlaku dřív, než jsme jim stihli říct, že jsme stále kousek za Otrokovicemi. Nevadilo to. Více lidí si posedalo a prostor získal na vzdušnosti. To všichni jedou na divadelní přehlídku?

- Haló, jste tam, staříku? Visím tu na telefonu jako zoufalá ochotnice, žadonící o roli. Budu hrát v Maryše. V Národním. Už jsem se rozhodla. Bude to dělat Mikolášek.
- Jak to uděláš, když se tě od Spalovače mrtvol bojí?
- To ještě nevím. Budu muset využít svého talentu a předstírat, že jsem někdo jiný. V Kroměříži dav vystoupil, aby ještě větší přistoupil.
- Milá moje, musím končit. Bojuji o svůj životní prostor.
- Proboha, ve vašem věku se bojuje snad už jen o místo v domově důchodců.
- Že ti naplácám?

- O co, že se nechám? Aha, takže zase jen vyhrožujete a skutek utek. Raději jsi jdu umýt vlasy, u toho si budu číst Běsy a pak budu truchlit. Mám zkoušku do noci a život mi utíká. Vždyť už je mi 22 let.

Ve vlaku se zatím rozjela kritická debata.

Muž 1: Včera jsem se u okvětního plátku (skutečný výraz nemůžu použít) čuměl na telku a u okvětního plátku vůbec nevím, na co. Ale čuměl jsem a čuměl, až jsem

dočuměl a šel spat. Ale myslím, že to bylo dobré, taková sranda.

Muž 2: Pytla, já taky. Hrál tam ten, no ten blbec, ten vtipný. To byla čurina. A u okvětního plátku, to byli hérci, ne jako dnes. A koupil jsem si boty. Dva roky mají záruku. A to su rád.

Věděl jsem, že jsem u cíle. Tito muži jistě směřovali tam, kam já. Do stánku múz. Na slavný festival divadla. Už 25 let. Když jsem vystupoval, zamáčknu slzu dojetí, tolik vzpomínek, a vydal se za svými kojetínskými.

PETRA R. K. BÁSNÍŘKOU

Sonet milostný, ku pětadvacetinám
Divadelního Kojetína
Petrarkou⁷² sepsaný

Svačo, Šíro, Milane i Koječáku milý,
již mnohý rok v březnu užívám tu božskou chvíli,
kdy strhána a zbita z vlaku po celodenní cestě
vystupuji a zrak můj ulpívá na tom městě,

v němž Sokolka dny celé i noci kumštem září
a divadla se střídají jak před poštu holubáři,
v němž letos utíká se, straší a reviduje,
budí se jaro i Honza, lakotí, returnuje,

v němž každý s maskou, i Smrt rudá, pozvání má dál
neb pátečního večera proběhne karneval
a přehlídka své čtvrtstoletí řádně oslaví.

Harmonika ladí se, dort peče, šampaňské nalito,
ano, to zas bude v alejích nablito,
a co? My prostě pijem "přehlídsko, na zdraví!"

Petra Richter Kohutová, sepsáno v pátek 17. 3. 2017 v 19:49

STŘÍLECKÝ CINTORÍN

DÍVKA ČÍSLA 4

Vladimír Fekar/Ondřej Gardavský/Kateřina Halenková/David Hás/Hana Hášová/
Petra Richter Kohutová/Aneta Kotásková/Petr Nýdrle/Daniel Sucharský/
Hana Svačinová/Adam Ston/Erik Szcotka/Adéla Večerková/Milan Zahradník
design/sazba: Jan Žmolík/Jakub Šírek

tisk: MěKS Kojetín, 2017, 100 ks, zdarma
<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

